

A ROKONI SZERETET HINTÁJÁN.

Megcsinálták titkos módon
tündér-kézzel, műves ésszel
és elindult arany dróton,
mint bölcsőnyi édes ékszer:
csókon csüngő csoda-hinta...

Két ember közt járt először:
jött apától, ment mamáig,
aztán nőtt a repülő kör:
ment mamától nagymamáig
csókon csüngő csoda-hinta.

Nagymamától tovalengett
nénikékhez, bácsikákhoz,
szomszédokhoz elkerengett,
mint ki szép vásárfiát hoz:
csókon csüngő csoda-hinta.

Benne ültem. Angyal-minta,
mosoly-hintó Gyermek voltam,
csókon csüngő csoda-hinta
ringott, rengett elbájoztan
s minden szívek felkacagtak...

Felkacagtak, csókot adtak,
én a csókkal tovalengtem,
tovább adtam... Így szaladtak
éjek, nappalok felettem
s égig nőtt a csoda-hinta...

Sorsom lett a hinta-élet!
Bár van úgy, hogy csontig vernek
bánat, kétség, kínos éjek:
mosolyog az örök Gyermek
életemnek mélyes-mélyén...

Égig érő csoda-hintán
átkozódó zord eretnek
nem lehetek: csalafintán
lelkem mélyén megerednek
ős, életés kacagások.

Mint mosolygó, színes lepkék:
rózsafáktól ciprusfákhoz
ringok titkos üzenetként,
hajnaloktól éjszakákhoz,
bölcsöktől a koporsókhoz.

Nagy lett már a rokonságom:
északsarktól déli sarkig
ring a hintám a világon,
mocsaraktól gyémánt-partig,
gyüölölettől gyöngyös parkig...

Azt szeretném: földi fáktól
égi fákhöz föllebegni,
hajtást lopni égi fákról,
angyalokra ránevetni,
angyaloktól csókot lopni.

Visszaringni: földi fába
égi ágat oltogatni,
újabb álmu barázdákba
angyal-csókot szórogatni
s csókon csüngő csoda-hintán
csodát várni csalafintán...

Mécs László.

RABSZOLGÁK ÉNEKELNEK.

Hajrá! igásan hajszol, üz
parancsolónk, az Élet
s mert tudjuk, hogy a szekerét
húzzuk, tanítjuk: Lélek...

Akár tövis, akár virág
mivel vág minket: vérzés
borzong a lelken, harmatoz
s mi énekeljük: Érzés...

Néha eldugja ostorát
s kényszer-lejtőkre rendel:
hisszük, magunktól rohanunk
s gögünk azt mondja: Ember...

Néha hajcsárt vesz közülünk,
az lesz kezében ostor,
oly szépen pattog, prédikál
s mi azt mondjuk: Apostol...

Mit Isten be nem fejezett,
mert már talán megunta:
száz bábel-tornyot építünk
hiába s mondjuk: Munka...

Ezernyi borzalom riaszt
viharban, tűzben, vízben

s egy nagy talány: a túlvilág
és felkiáltunk: Isten!!

Hajrá! ösztön-ostorral üz
vermes, tavaszló tájra,
hol cselesen virágot szórt
s mézet a verem-szájra,

vakon rohanunk, csordamód
s míg méz gyöngyöz a szájon,
mi azt gügyögjük: Szerelem
és felsóhajtunk: Alom...

Parancsolónknak új öröm:
újabb rabok figyelnek
az ostorpattogás felé
s mi sirva sugjuk: Gyermek...

Hajrá! tovább csak, hajt urunk,
hol vár egy barna mélység:
sírunk, üvöltünk, kapkodunk,
az úr kacag: csekélység...

Csókoljuk véres ostorát,
de senki, senki nem talál
irgalmat s míg vakon beugrunk,
ájultan suttogjuk: Halál...

Mécs László.